

Sygn. akt IX **Ka 45/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Agnieszka Techman**

Sędziowie: Sędzia SO Iwona Konopka (spr.)

Sędzia SO Michał Doleżał

Protokolant: protokolant sądowy Natalia Turek

przy udziale Prokuratora Piotra Kosikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020 r.

sprawy **E. K. ur. (...) w N., córki J. i G.**

oskarżonej z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 9 września 2019 r., sygnatura akt V K 79/19

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 45/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 września 2019 r., sygn. V K 79/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	Naruszenia prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 167 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie wskazać trzeba, że zarzut obraży prawa procesowego skonstruowany był wadliwie. Wielokrotnie i powszechnie podkreśla się zarówno w orzecznictwie jak i wypowiedziach doktryny, że z uwagi na charakter norm wynikających z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., które wykluczają się wzajemnie, nie można łącznie powołać ich w ramach jednego zarzutu. Zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Kluczowym jest tutaj zwrot „niedające się usunąć”, który wyraźnie wskazuje, że zastosowanie wynikającej z tego przepisu reguły możliwe jest tylko wtedy, gdy po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego oraz prawidłowo dokonanej ocenie dowodów (a więc m.in. w zgodzie z art. 7 k.p.k.), nadal w sprawie pozostają kwestie niewyjaśnione i brak jest środków dowodowych, które mogą owe wątpliwości usunąć. Naruszenie</p>		

art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest zatem wyłącznie wtedy gdyby Sąd orzekający dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Tymczasem skarżący podnosząc równocześnie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. kwestionuje także wcześniejszy etap postępowania dowodowego. Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy tylko wątpliwości o charakterze obiektywnym, nie zaś takich które wynikają z subiektywnego przekonania strony skarżącej. Ponadto sposób sformułowania zarzutu z art. 5 § 2 k.p.k. wskazuje, że skarżący całkowicie błędnie odczytuje cel tego przepisu oraz sytuacje, w których ma on zastosowanie. Uchybienie, na które powołuje się skarżący w kontekście naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. może ewentualnie być rozpatrywane w kontekście naruszenia art. 7 k.p.k., a nie zasady in dubio pro reo. W przypadku sprzeczności, wynikających z materiału dowodowego, powinny one być usuwane przy wykorzystaniu prawidłowej oceny dowodów, tj. zgodnej z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy. Art. 5 § 2 k.p.k. nie kreuje obowiązku rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego, a jedynie takich, których usunąć się nie da.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że skarżący, w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu, obowiązany jest wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając

materiał dowodowy Sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy też wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostął temu wymogowi, zaś jego twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki. Podnieść trzeba, że wnikliwa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż w toku przewodu sądowego Sąd I instancji ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich skrupulatnej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej swobodnej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Argumentacja Sądu orzekającego w tym przedmiocie jest wynikiem dogłębnej analizy treści każdego dowodu na tle całokształtu okoliczności sprawy, jest logiczna i spójna oraz została wyczerpująco umotywowana w pisemnym uzasadnieniu, w którym Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W niniejszej sprawie przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, które pozostawało pod ochroną prawa procesowego wyrażonego w treści art. 7 k.p.k. zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy zgodnie z art. 410 k.p.k. i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy w myśl art. 2 § 2 k.p.k., stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań

wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Odnosząc się szczegółowo do argumentacji wskazanej w apelacji stwierdzić trzeba, że skarżący koncentruje się na treści wyjaśnień oskarżonej, zeznaniach C. K. (1) oraz R. K. (1) dotyczących wyjazdu oskarżonej w dniu zdarzenia do Ł.. Potwierdzeniem treści wyjaśnień oskarżonej w tym zakresie ma być także dowód w postaci historii logowań telefonu komórkowego ujawnionego podczas czynności przeszukania i zatrzymania oskarżonej w dniu 3 grudnia 2014 r. Istotnie przy tym wskazać należy, że telefon komórkowy użytkowany przez oskarżoną w dniu 18.11.2014 r. logował się pomiędzy godziną 10.00 a 12.11 w Ł., przy czym pomiędzy godziną 12:45 a 13:11 w O.. Bez wątpienia przy tym w tym dniu użytkownik tego telefonu o godzinie 6.55 przebywał w L., następnie udał się do Ł. i ponownie o godzinie 14:21 był L.. Zaznaczenia jednak wymaga, że z tego faktu nie sposób wyprowadzić wniosku, że to oskarżona w dniu 18.11.2014 r. przebywała w tym przedziale czasowym poza W.. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo uznał – dokonując oceny tego dowodu wespół z dowodami w postaci zeznań wskazanych powyżej świadków i wyjaśnień oskarżonej, że dowód ten nie przeczy sprawstwu oskarżonej. W świetle bowiem wzajemnych wyjaśnień i zeznań C. K. (1) oraz R. K. (1) nie sposób dać wiary tym depozycjom z uwagi na ich nikły walor dowodowy. Zaznaczenia wymaga, że wzajemne zeznania i wyjaśnienia są sprzeczne ze sobą, a także nielogiczne, jeżeli wziąć pod

uwagę opisywany przez świadków powód wyjazdu oskarżonej waz z R. K. (1) do Ł.. W tym miejscu należy przypomnieć, że według relacji oskarżonej chodziło o nabycie pojazdu przez R. K. (1), który miał zostać odkupiony przez oskarżoną (tak C. K. (1)) lub K. K. (tak oskarżona). Obecność oskarżonej, która nie знаła się na samochodach, była o tyle konieczna, że to ona miała zdecydować, czy samochód podoba jej się wizualnie. Abstrahując od tego faktu podnieść trzeba, że - niezależnie od tego, kto faktycznie ten samochód miał kupić i potem użytkować, tj. czy oskarżona, czy C. K. (1), to żadna z tych osób prawa jazdy nie posiadała. Dodatkowo sami wskazywali, że samochód ten mieli nabyć od R. K. po kilku miesiącach, tj. w bliżej nieokreślonym czasie. Oskarżona i C. K. wskazywali, że kupno samochodu ma sfinansować ojciec oskarżonej (przy czym C. K. podawał, że także i jego rodzice), a dodatkowo oskarżona podnosiła, że jej ojciec miał sfinansować także i kurs prawa jazdy dla niej. Biorąc powyższe pod uwagę należy w ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić, iż sam fakt nabycia pojazdu w sytuacji gdy nie posiada się prawa jazdy, a zdobycie tego uprawnienia znajduje się dopiero w sferze planów, powoduje, że wyjaśnienia oskarżonej i zeznania C. K. na temat pobytu oskarżonej w Ł. wydają się nieprzekonujące. Dodatkowo zwraca uwagę fakt wskazywanych już rozbieżności we wzajemnych zeznaniach i wyjaśnieniach, które należy uzupełnić o sprzeczności w zakresie przebiegu pobytu oskarżonej w Ł.. Wprawdzie tak świadek C. K., jak i oskarżona byli spójni, że oskarżona wraz z R. K. wróciła do domu, gdyż R. K. otrzymał telefon o zatrzymaniu

swojej córki i chciał wrócić do domu, o tyle dalsze depozycje w tym zakresie różnią się znacząco. C. K. bowiem przekonywał, że oskarżonej i R. K. udało się obejrzeć kilka samochodów (w sytuacji gdy według oskarżonej chodziło o obejrzenie konkretnego pojazdu z ogłoszenia), o tyle według oskarżonej R. K. po otrzymaniu informacji o zatrzymaniu córki, podjął od razu decyzję o powrocie i nie udało im się obejrzeć żadnego pojazdu, zatrzymali się tylko na stacji benzynowej w O.. Na uwagę zasługuje dodatkowo okoliczność, iż według zeznań R. K. (1) samochód miał zostać kupiony dla oskarżonej na prezent, gdyż prosił go o to jej ojciec. Świadek nie potwierdził, że to on miał ten samochód kupić, a oskarżona lub C. K. po pewnym czasie go odkupić od niego. Świadek przy tym był pewien, że w dniu wyjazdu oskarżona dysponowała pieniędzmi aby uiścić zaliczkę, a on – na prośbę ojca oskarżonej miał być głosem doradczym. Biorąc pod uwagę tak znaczące niespójności w zeznaniach świadków i oskarżonej należało stwierdzić, iż nie zasługiwały one na uwzględnienie. Słusznie zatem Sąd Rejonowy przyjął, że dowód w postaci logowań telefonu komórkowego użytkowanego przez oskarżoną nie świadczy, że przebywała ona poza W. w dniu 18.11.2014 r. i faktycznie mogła przekazać go w tym dniu innej osobie. Także dowód w postaci wydruku połączeń, z którego wynika, że pomiędzy numerem telefonu użytkowanym przez oskarżoną, a numerem telefonu, którego użytkowanie deklarował świadek C. K. w dniu 18.11.2014 r. dochodziło do nawiązywania kontaktów w postaci wiadomości tekstowych, czy bezpośrednich

rozmów nie powoduje przekonania, iż wyjaśnienia oskarżonej są wiarygodne. Zaznaczone bowiem powyżej sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami i zeznaniami świadków powodują, że nie sposób uznać, iż dowody w postaci logowań telefonu użytkowanego przez oskarżoną oraz wydruku połączeń telefonicznych świadczą o tym, że oskarżona w dniu 18.11.2014 r. w trakcie zdarzenia znajdowała się poza W.. W tym miejscu należy odnieść się do dowodu w postaci opinii informatycznej pisemnej i ustnej uzupełniającej. Istotnie z treści tej opinii wynika, że nie udało się odzyskać wiadomości tekstowych z dnia 18.11.2014 r., co – według biegłego – nie oznacza, że ich nie było. Powyższe, w świetle argumentacji wskazanej powyżej, nie przesądza w żadnej mierze o prawdziwości wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków C. K. i R. K.. Wskazać w tym miejscu należy, że oskarżona w swoich pierwszych wyjaśnieniach nie wskazała na fakt wyjazdu do Ł., choć od dnia zdarzenia do jej zatrzymania nie upłynęło wiele czasu, a jak sama oskarżona wówczas wskazała nieczęsto w ogóle opuszczała Ł.. W takiej sytuacji, nawet gdyby dokładnie nie pamiętała daty wyjazdu, niewątpliwie wobec faktu postawienia zarzutów naturalnym byłoby wskazanie, że być może w tym dniu była w Ł.. Tymczasem takiej treści wyjaśnienia oskarżona złożyła dopiero, gdy w aktach sprawy pojawił się dowód w postaci wydruków połączeń z telefonu oskarżonej i logowania tego telefonu w dniu 18.11.2014 r. W ocenie Sądu odwoławczego podane powyżej sprzeczności pomiędzy depozycjami świadków i oskarżonej nie są tego rodzaju, że można przypisać te niedoskonałości wpływowi czasu

i zacieraniu się szczegółów w pamięci – jak sugeruje to obrońca. Sąd odwoławczy zwraca bowiem uwagę, że we wzajemnych zeznaniach świadka C. K. i oskarżonej pojawiają się dodatkowe, pomniejsze sprzeczności dotyczące godzin pobytu w Ł., w domu, czy opieki nad dziećmi, które dodatkowo przemawiają za nieuwzględnieniem zeznań świadków C. K., R. K. i wyjaśnień oskarżonej. W tym miejscu należy podnieść, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 167 k.p.k. poprzez nieprzesłuchanie w charakterze świadka ojca oskarżonej. Zaznaczenia wymaga, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny wskazanych depozycji, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 k.p.k., którą Sąd odwoławczy w pełni podzielił. Wskazać należy, że zgodnie z argumentacją obrońcy ojciec oskarżonej miałby potwierdzić treść zeznań złożonych przez R. K.. Tymczasem jak wskazano powyżej zeznania R. K. stoją w sprzeczności z wersją podawaną przez oskarżoną i świadka C. K. w zakresie powodów wyjazdu oskarżonej do Ł.. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy zasadnie wskazał, że zeznania świadków C. K., R. K. i wyjaśnienia oskarżonej nie korespondują w żadnej mierze z zeznaniami pokrzywdzonych, które zostały prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje ocenę zeznań pokrzywdzonych, która nie wykracza poza ramy art. 7 k.p.k. Zeznania pokrzywdzonych w pełni odzwierciedlają przebieg zdarzenia z dnia 18.11.2014 r., jak też dokładnie przedstawiają zachowanie sprawców. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzeni opisali wygląd obydwu kobiet, w tym także, w szczególności Z.

D., podali orientacyjnie ich wzrost. Podkreślenia wymaga, że w pierwszym protokole przesłuchania oskarżonej w charakterze podejrzanej widnieje zapis, iż podejrzana podaje, że ma 162 cm wzrostu, a z dowodu osobistego wynika, że – 166 cm. Powyższe oznacza, że wskazanie przez Z. D., a jedna z kobiet, która go zaatakowała miała około 170 cm w żadnej mierze nie odbiegała od rzeczywistego wzrostu oskarżonej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pokrzywdzeni, w szczególności Z. D., z całą pewnością rozpoznał osobę oskarżonej jako sprawczynię zdarzenia z dnia 18.11.2014 r. Powyższe koresponduje z rozpoznaniem dokonany przez E. D., która wprawdzie nie była pewna, która ze wskazanych przez nią osób była sprawczynią zdarzenia, jednak wskazała m.in. na wizerunek oskarżonej. W ocenie Sądu w świetle tej okoliczności nie ma znaczenia, czy to oskarżona wcześniej faktycznie była u pokrzywdzonych celem sprzedaży sztuców, czy też nie. Odmienne przedstawienie tej okoliczności przez pokrzywdzonych w żadnej mierze nie może rzutować na ocenę zeznań pokrzywdzonych przedstawiających przebieg przedmiotowego zdarzenia. Ewentualna wcześniejsza obecność oskarżonej w mieszkaniu pokrzywdzonych nie rzutowała przecież na wyniki przeprowadzanych czynności okazania. Fakt rozpoznania oskarżonej jako sprawczyni czynu z dnia 18.11.2014 r. z tablicy pogłądowej w żadnej mierze także nie dezawuuje tej czynności. Wskazanie oskarżonej przez pokrzywdzonych odbyło się niezależnie – pokrzywdzeni nie mieli możliwości kontaktowania się. Charakterystycznym jest, że

pokrzywdzony Z. D. wskazując wizerunek oskarżonej zaznaczył, że w dniu zdarzenia miała na sobie inną bluzkę. Jego rozpoznanie było pewne, co nie może dziwić, skoro w dniu zdarzenia miał bezpośredni kontakt z oskarżoną i mógł się jej przyjrzeć. Nie sposób zatem uznać, że wskazanie przez pokrzywdzonych na osobę oskarżonej zostało w jakiś sposób zasugerowane, choćby faktem pochodzenia oskarżonej. Już przecież w pierwszych swoich zeznaniach pokrzywdzeni przedstawiając wygląd oskarżonej (w szczególności Z. D.) wskazał na fakt pochodzenia oskarżonej, jednocześnie zaznaczając, że ich ubiór nie był typowy dla tej narodowości w potocznym postrzeganiu. Prawidłowo zatem, w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych i na ich podstawie ustalił prawidłowy stan faktyczny w sprawie. Zaznaczenia przy tym wymaga, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy odniósł się do nieścisłości wykazanych w zeznaniach C. K. i R. K. oraz wyjaśnieniach oskarżonej oraz nieścisłości zawartych w zeznaniach pokrzywdzonych. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd I instancji w toku przewodu sądowego prawidłowo ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów.

Mając na względzie wszystkie wskazane okoliczności Sąd Okręgowy, podzielając w całości argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji, nie znalazł podstaw

do uwzględnienia apelacji i utrzymał wyrok w mocy.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec tego, że zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej nie były zasadne, wniosek o jej uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkt I, II, III, IV	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd odwoławczy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie przypisania oskarżonej winy	

i sprawstwa co do zarzucanego jej czynu nie budzi wątpliwości; za prawidłowe należało także uznać rozstrzygnięcie w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, a także kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że wina i sprawstwo oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu nie budzi wątpliwości. Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Kara 2 lat pozbawienia wolności została orzeczona zgodnie z dyrektywami przewidzianymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. W ocenie Sądu odwoławczego nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Sąd Rejonowy zasadnie na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonej okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w oparciu o art. 63 § 1 k.k.

Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną na rzecz pokrzywdzonych było prawidłowe. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzeni nie odzyskali do tej pory skradzionych pieniędzy. Biorąc pod uwagę okoliczność, iż to oskarżona dopuściła się kradzieży na szkodę pokrzywdzonych, a druga sprawczyni nie została do chwili obecnej zatrzymana, nie może budzić zastrzeżeń zasadność orzeczenia obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną w całości.

Sąd Rejonowy zasadnie w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych z uwagi na jej sytuację materialną oraz fakt orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Sąd odwoławczy uznał za zasadne zwolnienie oskarżonej od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na zasadę słuszności.
----	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, II, III, IV Wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 września 2019 r., sygn. V K 79/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana